

Tevékenységi tervek

„Nincs szebb a virágnál,
szép szál katonánál!”

-március 15. ünnepe a
Vackor csoportban

2023.03.13-17.

A projekt megvalósulásának tervezett ideje: 2023.03.13.-03.17.

A projekt tervezett indító élménye: A magyar zászló színeinek jelentése: Piros – erő, fehér – hűség, zöld - remény

A projekt várható lezáró élménye: Séta a Nagykovácsi Templom téren található emlékműhöz, kis zászlók kitűzése az emlékmű elé.

A projekt megvalósítása során kiemelt céljaink: A hazaszeretet erősítése, nemzeti jelképeink megismerése

A projekt során megvalósítandó feladataink:

Ismeretek bővítése játékos formában, összetartozás érzésének erősítése: egy nemzethez tartozunk.

A projekt során kiemelten fejleszthető képességek pl.: Empátia, együttérzés, emlékezet fejlesztés, auditív memória fejlesztése. Kreativitás fejlesztése.

Ritmusérzék fejlesztése, finommotorika fejlesztése, koncentráció fejlesztése, nagymozgások fejlesztése.

Munka jellegű tevékenységek

- terem díszítése
- nagyobbak segíthetnek a kisebbeknek, mosdó használat, öltözés alkalmával
- naposi feladatok elvégzése
- kés-villa helyes használatának gyakorlása étkezéskor

Játék

Játék feltételeinek biztosítása

- ötletek a játék tevékenység megsegítéséhez,
- játékeszközök készítése

Kirakó
nemzeti
színekkel:

- Építsetek egy várat nagyobb kockákból, vagy papírdobozokból. Az egyik katona feladata, hogy megvédje a várat, a másik pedig megpróbálja kislabdával, szivacslabdával, vagy összegöngyölt zoknival ledönteni azt.
- Próbáljatok kockákból csukott szemmel várat, tornyot építeni!
- Most már jó az idő, játsszatok az udvaron is lovacskásat! Az egyik gyerkőc hóna alatt átvezetve egy Hosszú sálat, legyen a ló, a másik pedig a sál két végét fogva irányítja őt. A lovacska arra mehet, amerre a gazdája mondja: előre, jobbra, balra...; persze közben akadályokon is átugrathat!

- Tanuljatok meg nyújtott lábbal menetelni, vigyázban állni, tisztelegni, vezényszóra elindulni, megállni, jobbra, balra fordulni!

Külső világ tevékeny megismerése

- Alapvető környezet-, és természetvédelmi ismeretek

Elmeséljük, hogy nagyon régen az itt élő embereknek egy császár parancsolt. (A török császár már ismerős fogalom a számukra a "Kiskakas gyémánt félkrajcárja" című meséből.) Ez a császár sajnos nem volt jó és igazságos uralkodó. Nagyon sok ember szegénységben, elégedetlenségben élt. Egy napon – éppen március 15-én – egy pár fiatalember elhatározta, hogy ennek véget kell vetni. Ők voltak azok, nézd csak!

Egy kávéházban összegyűltek és leírták egy papírra, mit is szeretnének a magyar emberek. Aztán nagy örömmel elindultak a nyomdába, hogy kinyomtassák, amit kitaláltak. Szerették volna, ha mindenki elolvassa! Szakadt az eső, ők mégis lelkesen mentek, és az utcán egyre többen csatlakoztak hozzájuk. A végén már rengetegen voltak, nagy tömeg hömpölygött a téren.

Petőfi Sándor elszavalta az előző nap írt versét: "Talpra magyar, hí a haza, itt az idő, most, vagy soha...!" Az embereknek nagyon tetszett a költemény, tapsoltak, kiabáltak, éljeneztek!

A császár, amikor megtudta, hogy el akarják őt küldeni, katonákat hívott

• matematikai tapasztalatok, matematikai játékok	össze és megtámadták a magyar embereket. De a magyar férfiak sem hagyták magukat, nagyon bátran szembeszálltak a császár katonáival és addig harcoltak bátran, ameddig csak tudtak! Ezekre a bátor magyar huszárokra emlékezünk március 15-én! A csatákban nemcsak fiatal és idősebb bácsik harcoltak, hanem olyan nagyfiúk, akik még nem voltak felnőttek, csak 13-14 évesek. Játékból lehetsz te is kis huszárcsákóval és dobbal felszerelve! • legóból, építőkockából vár, és nemzeti színű zászló építés. • egy nagy közös kokárda, vagy zászló kirakása építő kockából, játékból (színek gyűjtése, elrendezése, csoportosítása.

Verselés, mesélés • anyanyelvi játékok • beszélgető kör • drámajáték	Mondóka: Lassan jár a szürke ló, fárasztó, fárasztó. A barna ló tripp és trapp, kicsit gyorsabb, kicsit gyorsabb. A fekete paripa szaladgál, szaladgál, a fekete paripa hopp, megáll! Mennek a katonák Fújják a trombitát Utca végén megállnak És egy nagyot dudálnak: Tratatata, tratatata, tratatata.

	Vers: Weöres Sándor: Paripám csodaszép pejko Paripám csodaszép pejko ide lép, oda lép, hejhó! Hegyen át, vízen át vágtat, nem adom, ha ígérsz százat. Amikor paripám ballag, odanéz valahány csillag. Amikor paripám táncol, odanéz a Nap is százszor. Weöres Sándor: Megy az úton Megy az úton a katona, zúg a vihar, fúj a szél, zúg-búg, fúj a szél, a katona sose fél. Mitől félne? Kezibe kard, gonoszoknak odavág, dirr-durr, odavág, sose bántsák a hazát. Mese: • Hogyan lett a huszárnak lova? • Mátyás Király és huszár

• Rajzolás, • festés, • mintázás, • kézimunka	Huszár rajzolása mondóka segítségével: Domb tetején karika, Készül már a Jancsika. Szeme kettő, szája egy, Látod, milyen könnyen megy? Fején piros nagykalap, Orra alá bajuszt kap. Két keze van, jobb és bal, Tapsra hív a huszár dal!

Esik eső, fúj
a szél,
Ő
csizmában
mendégél.
Faág,
fakard,
fakerék,
A
huszárunk
oly derék.
Hogyha
szólít, most
gyere,
Oldalán a
fegyvere.
Mellén
kerek
kokárda,
Magyar népnek virága.
Három színben pompázik,
Egyik szebb, mint a másik:
Élénk piros, fehér, zöld,
A mi hazánk a magyar Föld!

Fiúknak: csákó
hajtogatás,
kokárda festés a
csákóra:

Lányoknak párta készítés, díszítés:

Kiscsoportban:
színes virágokból
kokárda készítés

Mozgás

Mindennapos
testmozgás

- feladatai
- játéka

Lassan jár a szürke ló mondóka mondása közben:

-Körben járás, lassú futás, gyors futás, játék: összekeverve mondom a mondókat

3 próba kiállása:

1. piros-fehér-zöld virág kiszabadítása a hideg „fogságából”:

-akadályokon (zsámoly) áthaladás, fel-, és lelépéssel,
ismétlésnél zsámolyra fellépés, leugrás.

2. fehér szirm kiszabadítása:
babzsákok gyűjtése a zsámolyokba pókjárással, első körben hason szállítva, második körben a gyerekek fején

3. a virág zöld szirmainak kiszabadítása:

ágyúgolyóval (labdával) célba dobás a zsámolyokba,

3 körben

Ha összegyűjtötték a gyerekek mind a három színt, ragasztó segítségével

	elkészíthetik a kokárdát a csoportszobában. Kidobós várfoglaló játék Adj király katonát játék	

Ének-zene, • énekes játék, • gyermektánc	Ének: Nincs szebb a virágnál... Paripám csodaszép pejgó.. Dal hangszeres kísérettel: Sípbal, dobbal, csörgővel-Ritmust ütve Kolompos Együttes: Jönnek a huszárok https://www.youtube.com/watch?v=k_EEbBeLzVc	

Melléklet:

Hogyan lett a huszárnak lova?

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy huszár. Délceg huszár, híres vitéz hírében állt, de nagy volt a bánata, mert nem volt neki lova. Mégiscsak nagy szégyen, hogy egy huszár gyalog járjon! Azon tanakodott egyre, hogyan szerezzen lovat magának.

Mit csináljon? Mit csináljon? „El kellene menni egy lovardába, ahol nem pénzt kér a munkájáért, hanem lovat.” Szorgalmas volt a huszár, nem félt a munkától. Talált is egy gazdát.

- Adjon Isten! Jó napot, gazduram!
 - Fogadj Isten, fiam! Aztán mi járatban?
 - Munkát vállalnék.
 - Örömet felfogadnálak, de bizony úgy leszegényedtünk a háborúban, hogy nem tudok fizetni.
 - Nem is kérek más fizetséget, mint egy lovat.
 - Egy lovat? De hát az én lovaim mind betegek, mind gyengék. Aszottak, soványak, háltni jár beléjük az élet!
 - Egyet se féljen gazduram! Meggyógyítom én őket!
- Kezet ráztak. Megszegődtek.

Bizony elszorult a huszár szíve a beteg lovak láttán. Egyik gyengébb volt, mint a másik.

„Ezeknek jó étel kell és jó gondozás!” – gondolta. Hozzálátott. Kitakarította az istállót. Lecsutakolta a lovakat. Megkefélgette a szőrüket. Készített nekik egy szép tágas kinti karámot, ahol a napfényben jó nagyokat sétálhattak. Mert ezek a lovak mindig az istállóban voltak. Nem takarították, nem sétáltatták őket annak előtte. A huszár tudta, hogy mi kell a lónak.

„Erőre kapnak, ha adok nekik jó ennivalót!” – gondolta. „Kaszálok nekik friss füvet, azzal etetem őket.” A fű jól esett a lovaknak, de csak nem erősödtek.

„Hát, bizony, zabra lenne szükségük. De a gazda szegény. Nem telik neki zabra.”

Mit csináljon? Mit csináljon? „El kellene menni egy aratásba, ahol nem pénzt kér a munkájáért, hanem a learatott zabból néhány zsákkal.” Szorgalmas volt a huszár, nem félt a munkától. Talált is egy gazdát.

- Adjon Isten! Jó napot, gazduram!
- Fogadj Isten, fiam! Aztán mi járatban?
- Munkát vállalnék az aratásban.
- Örömetst felfogadnálak, mert sok a munka. De bizony, úgy elszegényedtünk a háborúban, hogy nem tudok neked fizetni
- Nem is kérek más fizetséget, mint néhány zsák zabot.
- Zabot? Hát azt szívesen adok!

Kezet ráztak. Megszegődtek.

Beállt a huszár az aratásba. Keményen dolgozott. Sok kéve gabonát lekaszált. Meleg volt, izzadt, de nem lankadt. Egyre csak a lovakra gondolt, amiknek nagy szüksége van a zabra, hogy megerősödjenek. Látta ezt a gazda. Elégedett volt a huszár munkájával. A nap végeztével adott neki öt zsák zabot.

Örömmel vitte a zabot a lovakhoz a huszár. Megetette őket. A lovak a zabtól úgy jóllaktak, hogy kikerekedett a hasuk, megfényesedett a szőrük, visszatért az erejük. Örült a huszár. Elégedett volt a gazda. Megajándékozta a huszárt egy szép barna lóval. Felpattant rá – amúgy huszárosan! – és délcegen nyargalt a mezőben! Jól gondját

viselte! Ápolgatta, szeretgette. A lova is szerette a huszárt, mert jó gazdája lett. Óvta, vigyázta őt minden csatában. Párja sem volt annak a lónak az egész huszárezredben!

(Ezt a mesét a Mézes mesék oldalán találtam – olvasd el a többi, itt található mesét is, érdeemes!)

Mátyás király és a huszár

Mátyás király idejében történt, amit most elmesélek. Az ő híres fekete seregében volt egy huszár, aki erősen szerette az itókát. Hiába húztak rá hol huszonötöt, hol ötvenet, hogy az eget böggőnek nézte: nem tudott leszokni az ivásról. Az ám, a bort nem unta meg az ebadta, de megunta a botozást, egyszer aztán – uccu neki, vesd el magad! – megszökött a seregből.

Már napok óta bujdokolt a huszár erdőkön-mezőkön, egyszer aztán egy éjjel rengeteg nagy erdőbe ért, s ott messzire gyenge világosságot látott. Gondolta magában, hátha szállást talál, ment egyenest a világosság felé. Addig ment, mendegélt, míg egy nagy házhoz ért, ott aztán nem sokáig gondolkozott, benyitott az ajtón. Csak egy öregasszony volt a szobában, más senki.

– Jó estét, öreganyám! – köszönt a huszár. – Ad-e szállást s vacsorát?

– Se szállást, se vacsorát – mondta az asszony. – Jobb lesz, ha továbbállsz, ha kedves az életed, mert van nekem tizenkét fiam, zshivány mind a tizenkettő, s ha itt találnak, vége az életednek.

„No – gondolta magában a huszár –, jó helyre találtam beállítani.” De nem ijedt meg, s kérdezte az asszonyt:

– Hát aztán hogy híják a kend fiait, öreganyám? S hol vannak most?

Az öregasszony sorba megnevezte a fiait, s azt is megmondta, hogy most éppen a pincében vannak.

– No, akkor az isten áldja meg, öreganyám! – búcsúzott el a huszár, de csak úgy tett, mintha elmenne, ment egyenest a pince ajtajához, ott sorba kiszólitotta a zshiványokat, s ahogy azok kidugták a fejüket, levágta a kardjával. Azzal visszament az öregasszonyhoz, s azt mondta:

– Meggondoltam a dolgot, öreganyám, mégis csak itt maradok. Hát csak elé azzal a vacsorával!

– Nono, csak lassabban, mert mindjárt hívom a fiaimat – fenyegetődött az asszony.

– Hiszen szólíthatja kend, én már a másvilágra szólítottam őket.

Bezzeg hogy lett egyszeribe vacsora, de még milyen! A király is megnyalhatta volna a száját utána.

Hanem amint javában falatoznék a huszár, nyílik az ajtó, s belép egy vadászember, köszön illendőképpen, s mondja, hogy vadászni volt Mátyás királlyal, de valahogy elszakadt a társaitól, s nem találja az utat az erdőből kifelé.

– Sose búsulj azon, komám – mondta a huszár –, ülj ide mellém, s egyél-igyal.

A vadász nem is kérette magát, leült, aztán vacsorázás közben beszéltek erről-arról, s közben a huszár elbeszélte, hogy mért szökött meg a seregtől. Vacsora után lementek a pincébe, s haj, uram teremtőm, szemük-szájuk elállt a csodálkozástól: kádastul állt ott az arany meg az ezüst!

– No, komám – mondta a huszár –, ez a sok pénz a királyt illeti, igaz-e?

– Hát hiszen illeti, illeti – mondta a vadász –, de gondoskodjunk magunkról is. – S ahogy ezt mondta, belemarkolt az aranyba.

– Visszatedd mindjárt, ilyen-olyan adta – rikkantott a huszár –, mert különben kettéhasítom a fejedet!

– No – mondta a vadász –, csak próbára akartalak tenni. Látom, hogy becsületes ember vagy. Ne félj, mert jelentem ezt a királynak, s tudom, nem marad el a jutalmad.

Volt a zsványoknak szekere, marhája temérdek, a tenger aranyat s ezüstöt mindjárt szekerekre rakták, s vitték Budára. Ahogy a palota elé értek, a vadász mondta a huszárnak, hogy csak maradjon kint, ő bemegy a királyhoz, s jelenti a dolgot.

Bement a vadász, de csakhamar ki is jött, mégpedig ragyogó fényes ruhában.

Bezzeg hogy a huszár nem ismert a vadászra.

– Hát te mit ácsorogsz itt? – förmedt Mátyás király a huszárra. Mert mondanom se kell tán, hogy ő volt.

Még szót se szólhatott a huszár, Mátyás király bement, aztán csakhamar újra kijött, de most vadászruhában, s biztatta a huszárt, hogy csak legyen békés türelemmel, mert nagy úr ám a király, nem lehet vele csak úgy egykettőre beszélni.

Azzal bement, s egy kis idő múlva megint abban a fényes ruhában jött ki, s erősen ráripakodott a huszárra, hogy mit ácsorog a palota előtt, takarodjék ki.

Hiszen éppen elég volt ennyi a huszárnak, megfordította a szekereket, de mikor indulóban volt, kijött a király vadászruhában.

– Hó, megállj, huszár, jere be, hívat a király!

Megy a huszár a vadász után, s ahogy belépnek, mondja a vadász:

– No, fiam; elég volt a tréfából, hát tudd meg, hogy én vagyok Mátyás király. Merthogy olyan becsületes voltál, ihol ez a kutyabőr: mától kezdve nemesember vagy, s mert hallottam vitézségedről, előléptetlek generálisnak.

Ott mindjárt felöltöztették a huszárt generálisnak, s mikor az ebédnek vége volt (mert bezzeg hogy a királlyal evett egy tálból a huszár), aranyos hintóba fogatott Mátyás király, s úgy küldötte vissza a huszárt a seregéhez.

Hej, örült a huszár, majd kiugrott a bőréből! Hanem mikor annak a falunak a szélére ért, ahol az ő ezrede táborozott, mit gondolt, mit nem, levette a generálisruhát, s közlegény ruhában állított be a faluba.

– Hej, te szerencsétlen – fogadták a pajtásai -, minek jöttél vissza! Most karóba kerül a fejed.

Hát csakugyan jöttek a főtiszt urak, s mindjárt parancsolták, hogy kötözzék meg a huszárt, de a huszár kirántotta a zsebéből a kutyabőrt, s azt mondta:

– Ohó!

Nagyot néztek a főtiszt urak, de még csak akkor bámultak nagyot, amikor megtudták, hogy a szökött huszárból generálist csinált a király. Bezzeg hogy most megbecsülték. No, meg is becsülhették, mert attól kezdve mértékkal itta a bort. Nem vallott szégyent vele Mátyás király.

Mátyás király huszárja

Volt Mátyás királynak egy huszárja a sok közül, akin nem tudott senki kifogni. Büszke is volt rá Mátyás.

Egyik alkalommal a Burkus mondja Mátyásnak:

- Én bizony túlteszek a te huszárod eszén!
- Azt már nem!
- Hát fogadjunk!

S a két király fél országát tette igazának. Abban egyezkedtek, hogy a huszár megy el a Burkus királyhoz a nagy próbára. Volt egy nagy hiba. Burkus nem tudott magyarul, a huszár meg burkusul. A király ugyancsak törte az eszét, amivel törbe csalja a huszárt.

Megérkezik a huszár Burkus dísztermébe. Keményen megáll és várja a következőket. A király jelekkel értekezik a huszárral. Jobb kezét felemeli és hüvelykujjával egyet mutat. A huszár ugyancsak válaszol, és kettőt mutat. Erre a király kitárja két karját. A huszár válaszol: felemeli ökölbe szorított kezét. A király felemel egy nagy törvénykönyvet az asztról, a huszár erre hüvelyéből kivonja a kardját, és négyfelé vág a levegőbe véle.

Ezzel megfelelt a király kitűzött három jelére, s győzött a huszár. Tarisznyáját mindjárt arannyal tömték meg és hazabocsátották egy levéllel, amit Mátyásnak küldtek.

Az örömmel olvassa a levelet, melyben Burkus üzeni: Jobb kezemmel mutatok egyet, hogy egy Isten van. Ő kettőt mutat, hogy ne felejtkezzünk meg a Szentháromság másik két személyéről sem. A másik: Tárt karokkal mutatom: de kár, hogy a keresztények szétszórtan élnek. Ő ökölbe szorított kézzel mutatja, hogy összetartsanak. A harmadik: felmutatom a törvénykönyvet, amelyben az ország minden törvénye foglaltatik. A huszár kivonja kardját, hogy ő karddal képes azt megvédeni.

Mosolyog magában Mátyás.

- Nem hiszem, hogy ilyen egyre gondoltak ezek!

Kérdi a huszárt: hogy volt?

- Hát, felséges királyom, testemet-lelkemet kezedbe ajánlom, beérkeztem, és a király mindjárt mutatja ujjával, hogy kinyomja az egyik szemem. Azt már nem. Inkább én neked mind a kettőt, mutatom neki. Majd két kézzel fenyegetődött, hogy kidob. Erre én is ökölbe szorítottam a kezem: gyere csak közelebb, összetörlek! Erre fog a király egy vastag könyvet, hogy hozzám vágja. Én kihúztam a kardomat, hogy felé vágtam. Erre a király megijedt, abbahagyta a fenyegetést, és hazaküldött.

- Tudtam - felel mosolyogva Mátyás király.